

Bugün Boğaziçi Üniversitesinden kıymetli gönüllümüz sevgili Sıdika'nın izlenimini yayınlıyoruz...

ODTÜ'yü ODTÜ yapan cumhuriyetimize güzel bir kurum hediye eden ve geçenlerde vefat eden Rektörümüz Sayın Kemal Kurdaş'la ilgili kısa belgeselle, anı törenine aşağıdaki listeden ulaşip izleyebilirsiniz... Anı töreninde özellikle Kurdaşın oğlunun (video üzerindeki saat: dakika 01:14) ve önceki Rektörümüz Prof Dr Ural Akbulut'un (01:42)konuşmalarını, zamanınız varsa Behruz Çinici (01:59) ve kızının (01:05)söylediklerini de herkesin dinlemesi gerekir; ne büyük coşku nasıl bir çaba ve inanmışlık; hatırlamak, öğrenmek gerekir..

<http://odtutv.metu.edu.tr/>

1. anma filmi
 2. anma töreni (belirtilen başlangıç dakikalarından başlayarak)
 - (3. ek zamanınız olursa Kemal Kurdaş anısına, röportaj)
- teşekkür ediyor, saygılarımızı sunuyoruz...

İLKYAR

Aşağıda sayın Kurdaş için dikilen çınarın kampüste bulunduğu yerdeki pano:

YİBO'lara notlarımızı aşağıda yolluyoruz:

İyi Günler Değerli YİBO Yöneticileri,

2- 11-12 yıldır yaz kampı gerçekleştiriyoruz ODTÜ Boğaziçi Ve TÜBİTAK'ın destekleriyle. 27 Haziran - 4 Temmuz arasında gerçekleşecek projede 50 YİBO'dan 160 öğrenci ve 40 öğretmen davet ediliyor, bu çok yoğun ve güzel geçen projeye (konusunda uzman öğretim üyeleri öğrencilerle beraber oluyor, Boğaziçi Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretmenlere özel bir program hazırlıyor) öncelikle tamamladığımız akademik yılda ulaştığımız okullara öncelik veriyoruz ve özellikle de 7'den 8'e geçen öğrencileri davet ediyoruz ki başarılarını arttırsınlar... -yaz kampındaki köy kökenli öğrencilerimizin nerelere ulaşmakta olduğunu duymak çok kıvanç verici-

Bazen çok üstün başarı gösteren (örneğin 500 tam puan alan) bir YİBOLuyu da davet ediyoruz.

Bazen bazı okulların yeni yöneticileri bu kampın diğer hiçbir kampa benzemediğini takdir edemiyorlar, bu nedenle gelmek için fazla zorlamıyorlar; bu da kontenjan açılmasına neden oluyor; böyle bir durumda programa dahil olmak isteyen YİBOLarı davet edebilmek amacıyla yedek okulları belirlemek istiyoruz... Bu adrese yanıt verebilirsiniz..

3- Sayın Hocalarımız biz sizlerin başarınızı hiçbir zaman Fen Lisesi ile değerlendirmiyoruz sizlerin sadece abc nin dışında güzel insanlar yetiştirmekte olduğunuzu çok iyi biliyor ve topluma da bunu anlatmaya çalışıyoruz, bugüne kadar 5bin sayfanın üzerinde yazdık... Bu nedenle başta size, nöbet tutan öğretmenlerimize, YİBODA öğretmenliği yüreğinde hisseden tüm öğretmenlerimize çok teşekkür ediyor, ellerinize sağlık diyoruz... Öğrencilerinize de sınavlarında en üstün başarılar diliyoruz...

Saygılarımı sunuyor, kolaylıklar diliyorum....

Prof Dr Hüseyin VURAL

ILKYAR Y K Bsk

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

HAYATIMIZIN EN GÜZEL GÜNÜ

"JLKƲAR da ne ilkyardım mı, neden gidiyoruz tanışma toplantısına?" diyerek arkadaşlarımla zoruyla girdiğim o salondan gözyaşları içinde çıktığımız günden bu yana JLKƲAR'a olan sevgim artarak devam ediyor... JLKƲAR'la tanıştığım ilk yılımda köy okullarındaki çocukları kucaklayarak başladım, bu yıl ise ƲJBO'lu çocukları kucaklayarak devam ediyorum ve bundan yaklaşık 3 ay önce ilk uzun projem olan ocak projesiyle daha çok çocuk kucaklamak üzere düştiğimiz yolları iç geçirerek özlüyor ve neden bu yollara neden daha önce düşmediğime şaşırıyorum.

Bilim otobüsünün rotasında bu sefer Ege Bölgesi'ndeki minik yürekler vardı; Ödemiş, Kiraz, Beydağı, Haydere, Buldan ve Sarayköy'ün güzel çocukları için çıkmıştık yola... İlk durağımız olan Ödemiş ƲJBO'da pazar gecesi olması nedeniyle yurttan kalan çok az çocuk vardı, bu durum projenin ilk gecesi olduğu için bizleri biraz üzse de ertesi günün güzel olacağını bildiğimiz için içimiz rahat başladık çocuklarla strateji oyunları oynamaya ve sohbet etmeye... Ertesi gün oldukça yorucu ama bir o kadar da güzel bir gün bizleri bekliyordu. Her bir çocuk özeldi, birçok çocuk kucakladım ama Fadime benim için ayrı özeldi, gün boyunca beni nerede görse geldi sarıldı ve akşam benden odasına gelme sözü aldı... Masal saati geldiğinde söz verdiğim gibi Fadime'nin odasına gittim, masal okudum ve mektup sözü alıp veda ettim. Sözleştiğimiz gibi mektubunu yazmış bana, ben de sözümü tutup cevap yazdım tabii, umarım ikinci mektubunu da yazar...

Ertesi gün, daha gün ışımadan düştik yollara Kiraz Türk Telekom ƲJBO'ya gitmek üzere... Sabah sporuyla başlayan ısınmamıza civcivlerimizi toplayarak devam ettik. Kiraz ƲJBO, öğrencileriyle olduğu kadar okul binasıyla da bizleri büyülemişti;

geçen yıl yapılan binanın her yeri pembe tonlarındaydı ve eğitime kaliteli olduğundan gündüzlü öğrencisi de epey fazlaydı.

Kiraz YJBO'da etkinliklerimizi tamamladık ve Beydağı'na gitmek üzere yola çıktık. Drama etkinliği yapıyoruz; "Pantomim nedir?" dediğimizde boş boş bakan gözler, Bahar Abla'nın sessizce yaptığı hareketleri izledikten sonra parlamaya başlıyor ve cevaplar teker teker dökülüyor minik ağızlardan... Öğle arasında gözüme bahçede tak başına duran Gülden takılıyor, birlikte bir süre vakit geçiriyoruz sonra birlikte akşam yemeği yiyoruz. Ben ona İstanbul'da okuduğumu söylüyorum ve ona İstanbul'u bilip bilmediğini soruyorum. Ancak sonra sorduğuma pişman oluyorum çünkü Gülden İstanbul'u kim bilmez deyip beni mahcup ediyor. Fen bilgisi öğretmeni olacakmış öyle söylüyor, ben de ona çok çalışması ve çok kitap okuması gerektiğini söylüyorum. Sonra bana çekinerek "Abla Atatürk kaç kitap okumuştur?" diye sorunca daha önce hiç böyle bir şeyi sorgulamadığımı fark edip kendimden utanıyorum ve sayısını bilmediğimi ama Atatürk'ün çok kitap okumuş olduğunu söylüyorum. Bir de hatırımda kalan Şehnaz vardı 4.sınıfa giden, gün boyu çok eğlendik birlikte, akşam eğlencesine kalamayacağı için üzgündü ama olsundu o da bana mektup yazıp verivermişti oracıkta. Nasıl da heyecanlı hemen yazdığı mektuba bir de kopardığı defter yaprağından zarf yapivermişti minik elleriyle. Ben de o koşuşturmacada bulduğum ilk saniyede mektubuna cevap yazdım ve ekledim "mektubunu bekliyorum"...Beydağı'ndan gece yarısı ayrılırken düşündüm Gülden'i, Şehnaz'ı ve geride bıraktığımız nazlı yüreklerimizi...

Aydın Haydere YJBO'da da birbirinden güzel çocuklarla etkinlikler yaptık, onların da dünyalarına biraz renk kattık. Kız çocuklarının okutulmaması sorunu bu bölgede de yaşanıyordu. Birkaç 8. sınıf kız öğrencisiyle konuştum, kiminin ailesi hiç okutmayacaktı kiminin ailesi ise ancak Aydın'da okutmaya razıydı. Ama bu okulda beni özellikle üzen anaokulundaki çocukların durumuydu, çoğunun aileleri dağınmış, bu

durumun çocukların üzerindeki olumsuz etkilerini görmek zor değildi. Neyse ki onları çok seven öğretmenleri vardı yanlarında...

Buldan'daki çocuklar ise kar nedeniyle günün yarısında evlerine dönmek zorunda kalsalar bile en şanslılarıydı çünkü onlarla kucaklaşmak için okyanusları aşıp gelen Erden Abi'leri vardı karşılarında. Belki o an birçoğu anlayamadı Erden Abi'lerinin onlar için neler yaptığını, çünkü aralarında okyanusun ne demek olduğunu bilmeyenler vardı... Onlardan bir tanesi de 7. Sınıfa giden Ali'ydi. Ali bana okyanusun ne olduğunu sorduğunda, ben ona okyanusun denizden de büyük olduğunu ve kıtalar arasında olduğunu söyledim. Anlamadığını fark edince, bu sefer hiç deniz görüp görmediğini sordum; denizi kitaplardan bildiğini ama hiç görmediğini söyledi. Denizi görmemiş bir çocuğun hayatının ortasına okyanustan bir kahraman düşmüştü adeta; şaşkınlık, hayret ve sevinci gözlerinden okunuyordu Ali'nin...

Ali'yle biraz daha sohbet edince bana elektrikle ilgilendiğini ve birtakım icatlar tasarladığını söyledi ve ekledi "Aslında benim düşündüğüm bir icadı vardı ama onu buldular." dedi. Meğer Ali, güneş enerjisiyle çalışan araba tasarlamış. İcatlar tasarladığını ancak yapacak malzeme ve yerinin olmadığından yakındı Ali; haklıydı, keşke ona sağlayacak imkânım olabilse diye geçirdim içimden...

Sarayköy'e geldiğimizde ise bizi boş bir okul bahçesi karşılıyor ve kısa bir bekleyişin ardından minik yürekler okul kapısından girmeye başlıyorlar, çekingen ve ürkek adımlarla... Hepsi karnelerini almış olmalarına rağmen bizim için geliyorlar cumartesi günü okula... Bizim okula öğrenci gelmezse şüphemizi yok edercesine tüm okul eksiksiz geliyor ve başlıyoruz etkinliklere...

Yarım gün olan etkinliklerimiz bitiriyor ve biniyoruz son kez bilim otobüsüne. Artık gidecek yol kalmadı dönüş yolundan başka, herkesin içi buruk... Bir haftanın nasıl geçtiğini anlamamak nasıl bir duyguymuş öğreniyoruz...

Hayatımın en güzel günü dedim ilk köy okulu projesine katıldığım gün, sonra hayatımın en güzel hafta sonu dedim ilk YJBO projem için ve şimdi hayatımın en güzel haftası diyorum ilk uzun projem için... Ve düşünüyorum da keşke her gün bir İLKİYAR projesi olsa ve her gün hayatımızın en güzel günü olsa...

Gönül veren herkese çok teşekkürler, gittiğiniz her projede ilk projenizin tadını ve heyecanını taşımanız dileklerle...

Çocuklarımız her şeyimiz, çocuklarımız ilk yarlarımız...

Sıdıka Tışık
Boğaziçi Üniversitesi
İngilizce Öğretmenliği 2.sınıf
Çocuklarımız gönüllülerimiz hepsi ilk yarlarımız, ilk yarımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

